

myndighederne og Straffemyndighederne som Regel skulle sætte sig i Bevægelse, naar Loven overtrædes. Ja, men naar saa er, da er det jo mig, der har Ret, og ikke det ærede Medlem, som vil gøre et rent Undtagelsestilfælde til almindelig Regel. Det ærede Medlem fremhævede stærkt, at Hensynet til den konstitutionelle Side af Sagen havde indeholdt Opfordring for Flertallet til at forkaste Regeringsforslaget, skønt man ønskede en blivende Lov om samme Emne. Jeg kan ikke finde denne Forklaring fyldestgørende. Naar en foreløbig Lov er udstedt i Henhold til Grundlovens § 25, og man i det væsentlige billiger den foreløbige Lovs Indhold og ønsker en blivende Lov om samme Emne, saa gaar det over min Forstand, at det skulde være den rigtige Fremgangsmaade at forkaste den foreløbige Lov for bag efter ved privat Initiativ at indbringe en Lov om samme Genstand og af væsentlig samme Indhold.

Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (H. Jensen) med saa stor Styrke betonede, at vort lille Samfund ikke højt nok kunde raabe ud i den øvrige Verden: vi ere et fredelskende Folk, saa er jeg ganske enig med ham deri; jeg mener ogsaa, at vi bør proklamere for Alverden, at vi kun ønske Fred, men jeg finder blot ikke, at man arbejder for dette Fredsmaal ved at være med til en Lov som den foreliggende, der — jeg kan ikke se anderledes — netop vil udsætte vor Neutralitet for Fare. Det er det, dette Forslag vilde bewirke, om det blev gennemført til Lov. Det ærede Medlem kan ikke faa ud af sit Lovforslag, at det skulde medføre, at den Handling at huse en fremmed Partifælle, tale med ham — jeg indskyder: og beværte ham godt — og følge ham til Banegaarden, skulde være strafbar. Nej, det er ganske vist ikke strafbart, det har jeg heller ikke talt noget om, men jeg har forudsat, at det ærede Medlem ikke blot behandlede sin svenske Partifælle paa den nævnte Måde, men talte med ham om hans Formaal med Rejsen Syd-paa, ytrede Sympati for dette Formaal, opmuntrede ham og tilskyndede ham til at iværksætte det. Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Harald Jensen) gjorde noget saadant, saa vilde han efter sit eget Forslag begaa en strafbar Handling og udsætte sig for Tiltale og Straf. Naar han ikke har kunnet læse det ud af Forslaget, kommer det af, at han ikke har lagt tilstrækkelig Mærke til, hvad der staar i sidste Stykke af § 6. Der staar følgende:

„For Forsøg og Delagtighed komme . . . Bestemmelserne i almindelig borgerlig Straffelovs 4de og 5te Kapitel til Anvendelse.“ Ved at opmuntre og tilskynde en Mand til en Handling, som efter Landets Lovgivning er strafbar, gør man sig skyldig i strafbar Meddelagtighed, hvilket ogsaa skal gælde paa det Omraade, som omhandles her.

Den ærede Ordfører (Osc. Hansen) indvendte mod mig, at jeg havde læst Lovforslaget, ligesom en vis Mand læser Biblen; jeg havde sprunget over, hvad der ikke passede mig; jeg havde i min Omtale af § 2 undladt at fremhæve Ordene: „mod Regeringens Forbud“. Jeg skal sige det ærede Medlem, at jeg ikke et Øjeblik har overset de anførte Ord, og naar han ønsker det, skal jeg gerne nærmere omtale dem. Saaledes som § 2 er affattet, komme de i Paragraffen omhandlede Bestemmelser til Anvendelse, naar Regeringen har udstedt det i Lovforslaget omhandlede Forbud. Med andre Ord: det overlades til Regeringens Forgodtbefindende at sætte alle de i Lovforslaget omhandlede Straffebestemmelser i Værk. Jeg nærer ikke nogen systematisk Mistillid til den højtærede Justitsminister, jeg turde betro ham ikke saa lidt. Men saa vidt gaar ikke min Tillid til ham, at jeg kunde ønske at udstyre ham med et saadant Overmaal af Myndighed, som dette Forslag gaar ud paa. Og selv om man havde nok saa megen Tillid til den nuværende Minister, hvem borger saa for, at hans Efterfølgere ville bruge den Myndighed, som der overdrages Ministeriet, paa rette Maade? § 2 indeholder Straffebestemmelser, som overhovedet ikke bør findes i vor Lovgivning, end ikke i den betingede Form, at det overlades til Regeringen at sætte dem i Kraft. Man skal gaa langt tilbage i Tiden for at finde Magen til en Tankegang som den, hvoraf § 2 er udsprungen. Man maa gaa tilbage til den Metternichske Tidsalder, ja endog til højre for denne Reaktionens Stormand, for at komme til en Retstilstand, der anordner Straf for at yde Bistand i noget som helst Tilfælde til en Kamp mod Vold fra oven. Det maa ikke taales, det skal være Pligt for Staten at straffe sine Borgere, naar de inklade sig paa sligt, og Regeringen skal være bemyndiget til at straffe fremmede, der blot midlertidig komme ind paa Statens Grund for at drage videre og kæmpe for Friheden i andre Lande. Det var Fyrst Metternichs, det var den hellige Alliances Hovedgrundsætning, at alle Sta-